

မောင်ညိုမိုင်း
(သန်လျင်)

ပိဏ္ဍိတိပရုဏလမ်းကြမ်း

အမှာ စကား

ခင်မင်လေးစားရတဲ့ စာဖတ်သူများက ကျွန်တော်ရဲ့ ထွက်ရှိပြီးသမျှ ပရဝိညာဉ်လောက နောက်ခံဂန္ထီရ လုံးချင်းဝတ္ထုများ နှင့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုများအား လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့အားပေးကြ ... ဝေဖန်ကြ အကြံပြုတာကို ကျွန် တော် လွန်စွာနှစ်ထောင်းအားရ ဝမ်းသာရကြောင်းပါခင်ဗျား

ဒါ့အပြင် ထွက်ပြီးသမျှ လုံးချင်းဝတ္ထုများ အနက် အချို့ကို ဗွီဒီယို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရန် အကြံပြုသူများ အတွက် ဝမ်းသာဖွယ်စကားလက် ဆောင်ပါးချင်တာကတော့ ... “သေရွာ ငါးကြိမ်ပြန် ခင်ဒေါင်းဇံ” ဝတ္ထု က စိန်ဌေးဗွီဒီယို ထုတ်လုပ်ရေးမှ ဝယ်ယူသွားခဲ့ပြီးပါပြီ ... မကြာမီ ဗွီဒီယို (သို့မဟုတ်) ဒီဗွီဒီဇာတ်ကားအဖြစ် ချစ်စွာသော စာဖတ်သူများ မြင်တွေ့ရမည့်အကြောင်း သတင်းကောင်းပါးလိုက်ရပါတယ် ...။

ယခုလည်း စာရေးသူ စိတ်ကြိုက်လျှို့ဝှက်သည်းထိတ် ဆန်းကြယ်ရသ လုံးချင်းဝတ္ထုကို ရေးသားလိုက်ပါပြီ ...

မှန်ရာပြောရရင် ... “မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ မရဏလမ်းကြမ်း” ဝတ္ထုကိုရေးခဲ့ရတာ လွန်စွာကြိုးပမ်းအားထုတ်ရပါတယ် ... အချိန်လည်း ကြာသွားခဲ့ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုကို ပီပြင်အောင် ရေးသားနိုင်ဖို့ စာအုပ်ကျမ်းကိုး အတော်များများကို လေ့လာခဲ့ရပါတယ် ... “ဂန္ထီရ” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အလွယ်နှင့်သုံးမည့်သာ သုံးနေရတာ ပါ။ “ဂန္ထီရ” ဆိုတာ အလွန် အဆင့်မြင့် လျှို့ဝှက်နက်နဲ ဆန်းကြယ်လွန်းသည့် “ဂန္ထီရ” မဟုတ်သေးပါဘူး ... “ဂန္ထီရ” ကိုင်းဖျားကိုင်းနား အမှုန်အမွှားပါ။

ဆိုရလျှင်တော့ ... ကျွန်တော် ဤဝတ္ထုရှည်ကို ရေးသားနိုင်ဖို့ ... ဆရာတော် ဦးရေဝတရဲ့ လက်တွေ့ပဟော ၈ အင်းကျမ်း ဆရာထွဋ်ခေါင်ရဲ့ လောကီဝိဇ္ဇာပညာလျှို့ဝှက်ချက်များ ... ဆရာတက္ကသိုလ် သျှင်သီရိရဲ့ ဗြိတ္တာလောက ... ပေတဝတ္ထုများ လယ်တီဆရာတော် ဒီပနီ ... ကဝေသာရကျမ်း ... ဝိဇ္ဇာဓိရုံ၊ အောင်မင်းခေါင် သဗ္ဗသိဒ္ဓိ စွယ်စုံ ကျမ်း၊ သမထကျင့်စဉ်ကျမ်း၊ ဆရာပြု၊ ဆရာအေး ဆရာပွင့်၊ အဖေနွဲ့၊ အဘဆရာကြီး ဦးတင်မောင်စသည့် ဆရာ အရှင်များ ရဲ့ စာအုပ်များ ၊ လက်တွေ့ကြိုးပမ်းချက်များ ၊ တိုင်းရင်းဆေးပညာနည်းနာများကို ဖတ်ရှုလေ့လာကိုးကားရ သလို ကိုယ်တွေ့အတွေ့အကြုံဖြစ်ရပ်ဆန်းများ ၊ ဖြစ်ရပ်မှန်များ နှင့် ဖတ်လို့ အရသာရှိအောင် မွမ်းမံဖွဲ့ဆင် ရေးဖွဲ့ခဲ့ တာ ချည်းပါပဲ။

ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရှုပြီး ... တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်များ ပါလားလို့ ... မေးမြန်းကြသူများအား ... စာရေး သူ လေ့လာကြုံတွေ့ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများ နှင့် ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသူများ ရဲ့ ပြန်လည်ပြောပြချက်များကို ပေါင်း စပ်ရေးသားပါတယ်လို့ ... ပြောချင်တာပါပဲ။

ကျွန်တော်ရဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထုများကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အားပေးကြသည့် စာဖတ်သူများ ရော စူးစူးစိုက်စိုက် လို လိုလားလား ... ထုတ်ဝေအားပေးခဲ့ကြသည့် ... ကိုတင်ထွန်း (စိတ်ကူးသစ်စာပေ) ဦးအောင်မြတ် (ပညာရွှေ တောင်) နှင့် ... ဦးမြင့်ထွန်း (သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း) တို့အပြင် ... ကွန်ပျူတာစာစီစာရိုက်၊ ဖလင်ခွဲ၊ ပန်းချီပညာ ရှင်များ ၊ စာပုံနှိပ်စက်ပညာရှင်များ ၊ ဖြန့်ချိပေးသူ၊ ကျေးဇူးရှင်များအားလုံးကို လှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း နှင့်။

နောက်ထပ် ... ရင်ခုန်ဆန်းကြယ်လုံးချင်းစာအုပ်များ ၁၁၀

သရုပ်ဖော် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်၊ မှုခင်းလုံးချင်းဝတ္ထု တိုပေါင်းချုပ်များ ဆက်တိုက်ထွက်ရှိရန် စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း အမှာ ပါးလိုက်ရပါသည် ခင်ဗျား ...

နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းကြပါစေ ...

ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ... ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

မိထောင်းဝါသို့ ကလဲ့စားအမိဋ္ဌာန်

ဒါ .. ချိုင့်ကျည်တဲ့ အမိဋ္ဌာန်ပဲ ...။ ဒီအမိဋ္ဌာန် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျုပ်
... လုံးဝမပြင်နိုင်ဘူး။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ် သက်ရင် ဘယ်သူမှ တရားလာမချ
နဲ့ ...။ မခြိမ်းခြောက်ပါနဲ့ ။ မဟန့်တားနဲ့ ။ လုံးဝပဲ။

ဘဝမှာ မျက်ရည်ခါးခါးသီးသီး ကျခဲ့ရပြီးပြီပဲဗျာ။

ဒေါ်မိထောင်းဝါ ...

ဖြစ်နိုင်ရင် ... အဲဒီ မိစ္ဆာမကြီးကို လေးလေးစားစား ဒေါ်တပ်မခေါ်ချ
င်ဘူး။ သိလား ... ဒီမိန်းမကြီး အဲဒီ လောက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လိမ့်
မယ် ...။ အကြင်နာမဲ့လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ကြည့်စမ်းဗျာ
။

ကျုပ်အမေကို ရက်ရက်စက်စက် သေအောင်လုပ်ခဲ့တယ်။

မိန်းမရိုင်းကြီးရဲ့ ပြုစားချက်ကြောင့် ကျုပ်အမေ ... သေပွဲဝင်ခဲ့ရ
တယ်။ ဒါတင်မကဘူး ... ကျုပ်ရဲ့ အချစ်ဆုံး တစ်ဦးတည်းသော နှမ
လေးလည်း ဒီမိန်းမကြီးစနက်ကြောင့် အသေဆိုးနဲ့ သေဆုံးခဲ့ရတယ်။
ကျုပ်ဘဝမှာ ချစ်ရ မည့်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိအောင် “မိထောင်းဝါ”
ရက်စက်ခဲ့တယ်။

ကမ္ဘာမကြေဘူး ဒေါ်မိထောင်းဝါရေ ... ။

ခင်ဗျား ... ပညာစွမ်းနေတုန်း ပညာထက်နေတုန်း၊ ကံဇာတာ မြင့်
နေတုန်း၊ မိုးခြိမ်းလိုက်၊ လျှပ်စီးလက်လိုက်၊ မိုးကြိုးပစ်လိုက်၊

မိုးသီးမိုးပေါက်တွေ ရွာချင်တိုင်း ရွာလိုက်ဦးပေါ့ဗျာ။

တစ်နေ့ ... ကျုပ်အလှည့် ရောက်လာဦးမှာ ပါ။ ဒါ မလွဲမသွေပဲ။ အဲဒီ ကျမှ ဘယ်သူမိုးကြိုး ပိုပြီးလောင်မီးကျတယ်။ ပြင်းထန်တယ် ... ဘယ် သူ့ မိုးသီး အလုံးကြီးတယ် ဘယ်သူမိုးခြိမ်းသံက နားကွဲမတတ် အသံဟိန်းတယ် .. ဆိုတာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပါ သိရစေမယ် ...”

ကျုပ် ... ခင်ဗျားကို ရာဇဝင်အကြွေး အကြေဆပ်မယ်။

အဲဒီ မျက်ရည်ကြွေးကို အတိုးရော အရင်းရော ခပ်များများ ပုံပေးပြီး အားရပါးရဆပ်မယ် ... ကျုပ် ဆုတောင်းလိုက်တယ်။ ဒေါ်မိထောင်းဝါ

ကျုပ်ဆပ်မည့်အကြွေး ခင်ဗျား ပျော်ပျော်ကြီး လက်ခံရယူနိုင်ဖို့ ...

အသက်ရှည်ပါစေ။

အနာကင်းပါစေ။

ကျုပ်ရှိက်ငိုရသလို ... ခင်ဗျား ရှိက်ငိုစေရမယ်။ ကျုပ်မျက်ရည်ကျခဲ့ ရသလို၊ ခင်ဗျား ပါးပေါ်မှာ မျက်ရည်မြစ် တွေ ဒလဟောစီးရစေမယ်။

ကျုပ်အမေနဲ့ ကျုပ်ညီမလေးဝေဒနာကို အသည်းအသန် လူးလွန့်ခံ စားရသလို ... ခင်ဗျားလည်း အိပ်ယာ ပေါ် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဒါမှ မဟုတ် မြေကြီးပေါ်မှာ ဒဏ်ရာရ မြွေဆိုးတစ်ကောင် လူးလွန့်နေသလို အော်ဟစ်ခံစားရ စေမယ်။

ကျုပ် ... နာမည် မှတ်ထား ဒေါ်မိထောင်းဝါ။

အာဠာဝကတဲ့ ...

အာဠာဝက ... တဲ့ ဟေ့ ...

ဟား ... ဟား ... ဟား ဟား

ပြိုင်မိုက်ဖို့ တိုင်စိုက်ပြီး အလံထူလိုက်ပြီ ... မိထောင်းဝါရေ

ဟား ... ဟား ... ဟား ဟား ... ဟား

အိမ်မည်းကြီးထဲက နှစ်လောင်းပြိုင်လူသေမှု

ကျုပ်တို့ နေတာ ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေ တောစပ်က ရွာမှာ ပေါ့။ တစ်နေ့နံနက် ကျုပ်ခေါင်းရင်းက ... လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ် အိမ်မည်းကြီးနဲ့ ခြံကျယ်ကြီးရှိရာကို အသက် (၆၀) ဝန်းကျင်ခန့်ရှိတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့တယ်။ အဖွားကြီးက ယောထမီအနက်ကြီးပေါ်မှ သင်တိုင်းသဏ္ဌာန် အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်လို့ ။ ဆံပင်တွေ ကလည်း ရှည်လျားလိုက်တာ ဖနောင့်နား ရောက်လုနီးပါးပဲ ...

သန်မာနက်မှောင်တဲ့ ဆံပင်အုပ်ကြီးကို ဖားလျားဖြန့်ချပြီး ရပ်နေလိုက်ရင် လူပါပျောက်သွားတယ် ... ဘာ လို့ လဲဆိုတော့ သူမရဲ့ အသားအရေကလည်း မီးသွေးခဲလို့ နက်မည်းနေလို့ ပဲ ...

ဒီမှာ ပိုပြီး ထူးခြားနေတာက အဲဒီ မိန်းမကြီးရဲ့ မျက်နှာပဲခင်ဗျာ။ ပါးစပ်ထဲမှာ သွားလေးငါးခြောက်ချောင်း လောက် ရှိပုံရပြီး၊ သူမရဲ့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးဟာ ပရဲထိုးထားသလို စုတ်နဲ့ ထိုးထားသလို အဝိုင်းတွေ လေးထောင့် ကွက်တွေ မင်စက်တွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ။ မျက်နှာကလည်း ရှုံ့တွနေလို့ ပါဗျာ။

ပြောရရင် သူမရဲ့ နဂိုမူလကမျက်နှာကို အဖမ်းရ၊ ပုံဖော်ရခက်ခက်ဗျာ။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ နားရွက်ကြီးနှစ်ခုဟာ ရှည်လျားစွာ နားပေါက်ကျယ်ကြီးနဲ့ တွဲလျားကျလို့ ။ မျက်လုံးနှစ်လုံးကလည်း မြွေပြိတ္တာမျက်လုံးလိုလို၊ သိမ်းငှက် မျက်လုံးလိုလို၊ ကျားရိုင်းတစ်ကောင်ရဲ့ မျက်လုံးလိုလို ရဲတွတ်ပြီး အမြဲတမ်း ဒေါသခက်ထန် မောက်မာနေပုံမျိုး ...

အဲဒီ မျက်လုံး နှစ်လုံးထဲမှာ ...

လျှို့ဝှက်ခြင်း၊ ရက်စက်ခြင်းနဲ့ အတူ ထူးဆန်းတဲ့ တန်ခိုးစွမ်းအား များ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ လက္ခဏာများ နဲ့ ရောယှက်နေတယ် ...

သည် ကြားထဲ ... သူမရဲ့ ကိုယ်လုံးက အသားမရှိဘူး။ အရိုးပေါ် အရေတင် ပိန်ခြောက်ခြောက် ပြားချပ်ချပ် ...

ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီ ပိန်ချောင်းချောင်း အဖွားကြီး၊ မိန်းမကြီးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက အရွယ်နဲ့ မလိုက်၊ အသက်နဲ့ မ လိုက်အောင် သွက်လက်နေတယ်။ ဖျက်လတ်နေတယ်ဗျာ။

ဒီမိန်းမကြီး ... ဒီအိမ်အမည်းကြီးရှိရာ ခြံထဲကိုရောက်လာတာ မြင် ကြတော့ ကျုပ်တို့ တစ်ရပ်လုံး ... တစ်ရွာ လုံး ... အံ့ဩထိတ်လန့်သွားခဲ့ ကြရော ခင်ဗျ။

ဒီအိမ်မည်းကြီးရဲ့ ရာဇဝင်ကလည်း ကြည့်ဦးလေဗျာ ...

အိမ်ကြီးက ရေနံချေးဝပြီး မည်းနက်နေတဲ့ ကျွန်းလုံးနှစ်ထပ်အိမ် ကြီး၊ အဲဒီ အိမ်ကြီးမှာ လွန်ခဲ့သည့်အချိန်က ဦးဒေဝဂုဗ္ဘဏ်ဆိုတဲ့ လူကြီး တစ်ဦး အလျင်နေသွားခဲ့တာရယ် ... အဲဒီ ဦးဒေဝဂုဗ္ဘဏ်ဆိုတဲ့ လူကြီးက တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ကြီး ... သျှောင်တစောင်းနဲ့ ခန့်ခန့်ချောချောကြီး ...

သူ ... ဘယ်အရပ်ကလဲ ... ။ ဘာလဲ ... ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။

အိမ်နီးချင်း ဘယ်သူနဲ့ မျှ စကားတစ်ခွန်း မပြောဘူး။ ခြံကျယ်ကြီးထဲ မှာ အလှပန်းမျိုးစုံ စားသုံးသီးနှံမျိုးစုံ စိုက်တယ် ... အဖော်လည်း မပါ တစ်ယောက်တည်းနော် ... သူ့ခြံကြီးကလည်း သစ်ကြီးဝါးကြီး အပင် ကြီးတွေနဲ့ အုံ့ ဆိုင်းလို့ အနောက်ဘက်ကို ထွက်လိုက်ရင် ရိုးမပေါ်သွား တဲ့ လမ်းကြောကို ရောက်တယ်။

သူ့ခြံကထွက်သမျှ သစ်သီးဝလံ ပန်းမန်များကိုတော့ တစ်ပတ် တစ်ခါ ... အသက် (၂၀) လောက်ရှိတဲ့ မိန်းမ ချော မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် လာဖောက်သည် ယူလေ့ရှိရဲ့ ... ။ မိန်းကလေးကလည်း ကျုပ်တို့နဲ့ ရွယ်တူဗျ။ လှလိုက်တဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှယ်။

ရင်ဟာ မို့မောက်ပြီး ပွင့်အန်တော့မလား။ ထင်မှတ်ရလောက်အောင် လွင့်လို့ ။

ခါးက သိမ်ပြီးကျဉ်းနေလိုက်တာ။ အားရပါးရဖက်လိုက်ရရင် ပြတ်များ သွားမလား ထင်မှတ်ရတယ်။ အဲဒီ ခါး ကျဉ်းကျဉ်းအောက်မှာ မှ ဖို့ကားမို့မောက်နေတဲ့ အောက်ပိုင်းဟာ မြင်ရသူ ဖိုသတ္တဝါတိုင်းကို အသက်ရှူမှားလောက် ပါပေရဲ့ ဗျာ ...

မျက်နှာကျကလည်း ချောမှ ချောပဲ။ မျက်ခုံးများ နှယ် မထူမပါး ကော့လို့ နှာတံဝင်းဝင်း ... နှုတ်ခမ်းနီတျာတဲ့ ရရွဲလေး ... ပြုံးလိုက်ရင် ယောက်ျားတွေ ကြွေရတဲ့ မျက်နှာလေး ... ဒီမိန်းမချောလေးကလည်း ကျုပ်တို့ အရပ်သူ မဟုတ်ဘူး ။ အခြားနေရာက ဒီလူကြီးခြံထဲက အသီးအနှံတွေကို တစ်ပတ်လျှင် တစ်ခါလှည့်နဲ့ လာသယ်ယူတယ်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ လှည်းကိုလည်း ပြောင်းခေါ်လာတယ် ... အဲဒီ ကတစ်ဆင့် လှေတစ်စီး အကူအညီနဲ့ အခြားနေရာ ကို သယ်ယူသွားတာတဲ့ ။ ဘယ်ရပ်ဘယ်ရွာ ဘယ်ဈေးမှာ ရောင်းတယ်။ ဘယ်ဖောက်သည် ပဲ သွင်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။

တစ်ခါ ... တစ်ခါ ဦးဒေဝဂုမ္ဘဏ်ဆိုတဲ့ လူကြီးက ဟိုမြို့ပေါ်ကိုတက်သွားပြီး ... သူ့အတွက် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်း များကို သွားဝယ်လေ့ရှိတယ်။

သူဟာ ... ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ဧကစာကျင့်နေတဲ့ လူထူးကြီး။ ခြံထဲမှာ ခွေးလုံးဝမွေးမထား ဘူး။ ကျွဲနွားလည်း မွေးမထား

ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း သူ့ခြံထဲ အဝင်မခံဘူး။ ခြံစည်းရိုးတံခါးကို အမြဲတမ်းပိတ် ထားလေ့ရှိတယ်။

ပြီးလည်း မပြီး ... ရယ်လည်း မရယ် ... နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား ... ရှမ်းဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ပြီး ... သူ့အလုပ် ... သူလုပ်နေတယ်။

အလှူခံလည်း ထွက်မတွေ့ဘူး။ ဘုန်းကြီးရဟန်းလည်း ဆွမ်းမလောင်းဘူး။

သူ့မှာ ထူးခြားတာက ...

လပြည့်နေ့ရောက်တိုင်း ... သူ့အိမ်မည်းကြီး ... ခေါင်းရင်းထောင့်က ဧရာမညောင်ပင်ကြီးမှာ ဖယောင်းတိုင်တွေ အမွှေးတိုင်တွေ အများကြီး တန်းစီထွန်းပြီး တစ်ယောက်တည်း ညောင်ပင်နားစကားပြောသလို လုပ်နေတာပဲ။ တကယ့် လူထူးလူဆန်းကြီး ...

ဒါတွေကို ကျုပ်တို့ ကာလသားတွေဟာ ချောင်းချောင်းကြည့်ရှုလေ့ လာရင်း သိနေရတာ လေ ...

ဒီလူကြီးရဲ့ နာမည်ကိုတောင် ဟိုမိန်းမချောလေးစီးလာတဲ့ လှည်းသမားတစ်ဦးကို မေးကြည့်လို့ သိခဲ့ရတာ ။ နို့မို့ဝေးသေးရဲ့ ခက်တာက ဒီမိန်းမချော မိန်းမလှလေးကလည်း ဒီလူကြီးရဲ့ နာမည်ကလွဲရင် ကျန်တာမေးလို့ မရ ဘူးတဲ့ ။ မဖြေရဲဘူးတဲ့ ဗျာ ... ။

ဒါနဲ့ ... အဲဒီ လှည်းသမားကြီးကို မေးကြည့်မိတယ်။ ဒီမိန်းမချောလေးရဲ့ အမည် ဘယ်သူလဲလို့ ... အမ်မယ် သူမရဲ့ အမည်က မကံ့ကော်တဲ့ ခင်ဗျ ...

“ကံ့ကော်”ဆိုတာ ပန်းပဲလေဗျာ ... အလွန်မွှေးတဲ့ ပန်း မဟုတ်ဘူးလား ... လိုက်ဖက်တယ်ဗျာ ... ကျုပ်တို့ ကာလသားအသိုင်းအဝိုင်းမှာ “

မကံ့ကော်” ဆိုတဲ့ အမည်ကို ရွတ်လို့ မဆုံးဘူးသိလား သူမရဲ့ အလှကိုလည်း ချီးမွမ်း လို့ မဆုံးဘူးဗျို့ ...

အဲဒီ လိုနဲ့ ...

တစ်နေ့လည်း ကျရော ရင်တုန်ထိတ်လန့်စရာဖြစ်ရပ်ကြီးတစ်ခု အဲဒီလျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် အိမ်မည်းကြီးထဲ မှာ ဖြစ်ပါလေရောဗျာ ...

ခါတိုင်းက ... စနေလိုနေမျိုးဆိုရင် မိန်းမချောလေး မကံ့ကော်က ... လှည်းတစ်စီးနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ပန်းတွေယူနေကျရယ်

ဒီနေ့ ... တနင်္လာနေ့ ...

တနင်္လာနေ့ နံနက်မှာ မကံ့ကော်ဟာ လှပစွာဝတ်စားပြီး ဒီအိမ်ကြီးရှိရာကို လာခဲ့တယ်။ အဲဒီ လို အကျအန လှလှပပဝတ်ထားလိုက်တော့ နဂို ဟင်းသီးဟင်းရွက်လာယူနေကျမြင်ကွင်း မကံ့ကော်နဲ့ ဒီနေ့မြင်ရတဲ့ မကံ့ကော်နဲ့ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်ဟာ မိုးနဲ့ မြေလို ကွာခြားသွားရောဗျာ ...

ဈေးသည် မကံ့ကော်လို့ ဘယ်သူမှ မယုံနိုင်ဘူး။ နဂိုအချောခံရှိပြီး သားမှာ ရင်စေ့အကျလက်ရှည်နဲ့ အချိတ် ထမီနဲ့ ... ဆံပင်ကို ဆံထုံးထုံးပြီး ပိုက်အနက်ကလေးနဲ့ အုပ်ထားလို့ အဲဒီ ပေါ်မှာ မှ နှင်းဆီပန်းအနီရဲရဲကို တစ်ပွင့် တည်းပန်ထားလိုက်တော့ ... နီတျာတျာနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာနဲ့ ခေါင်းပေါ်က နှင်းဆီပန်း အားပြိုင်ရောယှက်ထားပြီး ... ရက်ရက်စက်စက်ကို လှနေတာပဲ ...

အဲဒါအပြင် ရင်စေ့အကျအတွင်းက ရုန်းကန်မို့နေတဲ့ ရင်နှစ်ဖွာနဲ့ ဖွံ့ကားပြီး နွဲ့အိမ်နေတဲ့ ခါးအောက်ပိုင်းအ လှကပါ ထပ်ဖြည့်လိုက်တော့ ဒီအလှဟာ ရှာမှ ရှားတဲ့ အလှ ... ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ အလှလုံးလုံးလျားလျားဖြစ်သွား တော့တာပေါ့။

မကွံကော်ရဲ့ ရင်ခုန်ဖွယ်အလှကို ရပ်ထဲရွာထဲက ကာလသားကြီး ငယ်ရော မုဆိုးဖိုး တစ်ခုလပ် နှစ်ခုလပ် သုံး ခုလပ် ... တွေရော မြင်လိုက်တော့ သွေးသားတွေနိုးကြ အာခေါင်တွေချောက်သလိုဖြစ်လည်ချောင်းတွေယားသ လိုလို မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဖြစ်ကြပေမယ့် မကွံကော်နဲ့ အစဉ်ဆက်ဆံနေတဲ့ လူထူးဆန်းကြီး အရှိန်အဝါကြောင့် ဘယ်လိုလူစားမျိုးမှ မကွံကော်ကို ရိသဲ့သဲ့ မလုပ်ရဲကြဘူး ...

အဲဒီ နေ့မနက်က မကွံကော်က ဦးဒေဝဂုဗ္ဘဏ်နဲ့ ခြံဝမှာ ရပ်နေတာ။ သည် မှာ ဦးဒေဝဂုဗ္ဘဏ်ကိုယ်တိုင် တံခါး လာဖွင့်ပေးတာ။ ပြီးတော့ အိမ်မည်းကြီးထဲက နှစ်ဦးသားယှဉ်တွဲပြီး ရယ်လားမောလား ပြုံးလားရွှင်လားနဲ့ ဝင်သွား တာကို အကဲခတ်နေကြတဲ့ ကျုပ်တို့ ကာလသားတွေ မြင်လိုက်ရတာ ။

ဒီ မှာ ကျုပ်အမေက ... “စပ်စပ်စုစုလုပ်မနေကြနဲ့ ဒီခြံထဲက လူကြီးက လူဆိုးလား ... လူကောင်းလား ... ကိုယ်သိတာ မဟုတ်ဘူး ” လို့ လှမ်းသတိပေးလိုက်တယ် ...

ကျုပ်တို့ စပ်စပ်စုစု စူးစူးစမ်းစမ်းလုပ်ချက်အရ အဲဒီ နေ့က မကွံကော်ဆိုတဲ့ မိန်းမချောလေး ... အဲဒီ အိမ်ကြီး ထဲက ပြန်ထွက်လာတာ မတွေ့ရဘူး။ ညဘက် ကျုပ်တို့ မသိတဲ့ အချိန် ပြန်သွားရင်တော့ မသိဘူးပေါ့ဗျာ ...

ဒီလိုနဲ့ ... နောက်နေ့နံနက်မှာ အဲဒီ ခြံကြီးထဲက ဝါးရုံပင် ညောင်ပင် သစ်ပင်များ ပေါ်မှာ ... ကျီးကန်းအုပ် အ ကောင် ငါးရာကျော် တစ်ထောင်ခန့် တကျီကျီ တအာအာအော်ပြီး လန့်ပျံလိုက်ပြီးတော့ အိမ်မည်းကြီးရဲ့ ခေါင်မိုးပေါ်ကနေ အုပ်ဖွဲ့လူးလာပျံသန်း အော်ဟစ်လိုက်နဲ့ မကြုံစဖူး ဆူညံနေတယ်သိလား ...

ဒါနဲ့ အတူ လမ်းထဲ ရွာထဲက ခွေးအချို့ကလည်း ညဘက်ရော နေ့ဘက်ရော အဲဒီ အိမ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ကြောက်လန့်တကြားဟန်နဲ့ ထိုးထိုးဟောင်နေကြသလို ကျက်သရေကင်းမဲ့စွာ အူလိုက်တဲ့ အသံတွေကိုလည်း မောင်းမနိုင် ဟန့်မနိုင်အောင် ကြားနေ မြင်နေ၊ ကြုံနေရတယ်။ ကျုပ်တို့ အိမ်က ခြံချင်းကပ်ဆိုတော့ ... မကြားချင် မမြင်ချင် အဆုံးပေါ့

ည ... သန်းခေါင်လောက်ကျရင် ... အဲဒီ အိမ်က ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းအသံတွေကြားနေရသလို ... ရယ်သံလိုလို ... ရှိုက်ငိုနေသံလိုလို ... ထူးဆန်းတဲ့ အသံတွေကိုလည်း ... လေသင့်တိုင်း တိုးတိုးညှင်းညှင်း ကြားနေရရောဗျို့ ...

တစ်ခါတစ်ခါ အချိန်မတော်ကြီး ဗျိုင်းအုပ်ကြီးတွေ ဝုန်းကနဲ လန့်ပျံလိုပျံ ကျိုးအုပ်တွေပြိုပြီး အော်တဲ့ အသံ များ နဲ့ အတူ ခွေးအူသံတွေ ရောယှက်ပြီး မကောင်းဆိုးဝါးတွေ စီးနေ ပြနေ လှန့်နေသလို ကြောက်လန့်ခြောက်ခြားစ ရာတွေ မြင်ရကြားရပြန်ရော ...

သုံးရက်ကျော်လို့ လေးရက်လည်း မြောက်ရော ... အဲဒီ အိမ်မည်းကြီးဘက်ကနေ အလွန်ဆိုးဝါးနံ့ဟောင် လွန်းလှတဲ့ အပုတ်နံ့များ ဟာ ကျုပ်တို့ အိမ်ဘက်ကို လေနဲ့ သင့်ပြီး ရောက်လာလို့ ထမင်းစားနေရင်း ကျုပ်ရော အမေ ရော ညီမလေး နန်းအိမ်နွေပါ အန်လိုက်ရတာ ဗျာ ထမင်းတောင်စားလို့ မရတော့ဘူး လူသေအလောင်းကို ပုတ် ဟောင်တဲ့ အနံ့ ဆိုးကြီးသိလား ...

ဒီဆိုးဝါးလှတဲ့ အပုတ်နံ့ဟာ ကြာလေ ပြင်းလေ နေမြင့် လာလေ လေတိုက်လေ မခံနိုင်လေပဲ ... ဒါနဲ့ ဘယ် လိုဖြစ်တာပါလိမ့်ဆိုပြီး အိမ်မည်းကြီးဘက် လှမ်းအကဲခတ်လိုက်တော့ ... တောကျိုးကန်းမည်းမည်းကြီးတွေ အိမ် ဝရံတာမှာ ရပ်နားနေပြီး အိမ်ခန်းအတွင်းကို လှမ်းကြည့်

လှမ်းကြည့် တအာအာလုပ်နေကြလို့ ။ အချို့ကျီးကန်းတွေ က အိမ်
ခေါင်းရင်းအပေါက်ကြို့ အပေါက်ကြားကနေ တိုးဝင်လို့ ဝင် တစ်ကောင်
နဲ့ တစ်ကောင် ဆိတ်လိုဆိတ်နဲ့ ... ထူးဆန်းစရာများကို မြင်လိုက်ရပါ
ရောလားဗျာ။

အထဲကလူသံလည်း မကြားရဘူး။ ခါတိုင်းဆို ခြံပိုင်ရှင်ကြီး ဦးဒေဝ
ဂုမ္ဘဏ်ကို ခြံထဲဆင်းကာ အလုပ်လုပ်နေ တာမြင်နေပေါ့ဗျာ။ အခု
ရက်ပိုင်း ... ဒီလူကြီးကိုလည်း မတွေ့ရဘူး။ ခါတိုင်းနဲ့ မတူတဲ့ ဖြစ်ရပ်
တွေကို မြင်နေရတယ်။ ရွံ့စရာကောင်းလှတဲ့ အပုတ်နံ့ဟာ ကြာတော့
ကျုပ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပျံ့လွန်းမက ပျံ့လွန်းလာရော ... အရပ်လူ
ကြီး၊ ရွာလူကြီးတွေကို သွားအသိပေး အကြောင်းကြားရတော့တာပေါ့။
အဲဒီ မှာ ရွာလူကြီးတွေရောက် လာပြီး အနီး ဝန်းကျင်ကနေ စူးစမ်းအ
ကဲခတ်လိုက်ကြတော့

“ဟား ... အရမ်းနံ့လှချည်လားကွ ... ဝေါ့ ... ဝေါ့ ... အား ဝေါ့”

“ခွေးတွေသေပြီး ပုတ်နေတာများ လား ဟ ... ဝေါ့ ... ထို့”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျ ... ဒီအနံ့က ခွေးသေပုတ်ထက် ဆိုးဝါးတဲ့ အနံ့”

“ဟေ့ကောင် ... အာဠာဝက ... ဒီလိုနံ့နေတာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိနေပြီ
လဲ”

လူကြီး ဦးဘအောင်က နှာခေါင်းပိတ်ပြီး လှမ်းမေးလိုက်လို့ က

“နှစ်ရက်နီးပါးရှိပြီ ဦးလေးဘအောင် ... မနေ့မနက်ကတည်းကနံ
နေတာ ... ဒီနေ့ပိုဆိုးဝါးလာလို့ လာပြောရ တာ”

“အထဲမှာ ဟို ... အိမ်ရှင်လူကြီး မရှိဘူးလား”

“မတွေ့တာ သုံးရက်တောင်ရှိသွားပြီဗျ”

“ဦးဘအောင် အနံ့ကတော့ အတော်ဆိုးဝါးတဲ့ အနံ့ပဲဗျ မသင်္ကာစရာပဲ ... အိမ်ရှင်ကိုခေါ်မေးကြည့်ဗျာ ... ဝေါ့ ... ဝေါ့ အမလေးဗျာ ... အေ့ ... အေ့ ... ဝေါ့“

ဆယ်အိမ်ခေါင်းဦးစံရက အန်ရင်းတန်းလန်းက လူကြီးဦးဘအောင်ကို တိုက်တွန်းလိုက်တယ်။ ကျန်လူတွေ ကလည်း ထောက်ခံကြတယ်။ ဒါနဲ့ ရွာလူကြီးတွေရော ကျုပ်တို့ ကာလသားအုပ်စုရော ခြံဝကနေ အိမ်ရှင်လုပ်သူကို လှမ်းအော်ခေါ်ကြတယ်။ တံခါးကို အထဲကနေ ကလန်ထိုးထားတာကိုး ...

“ဗျို့ ... အိမ်ရှင်တို့ ... အိမ်ရှင်တို့ ”

“အိမ်ရှင်တို့ ... ခြံတံခါးဖွင့်ပါအုံးဗျ”

အထဲက တုံ့ပြန်သံ လုံးဝထွက်မလာခဲ့ဘူး။ အိမ်တံခါးလည်း ပိတ်လျှက်မြင်နေရတယ် ...

“ဗျို့ ... ဦးဒေဝဂုမ္ဘဏ် ခြံတံခါးလာဖွင့်ပါဦးဗျ”

“ဦးဒေဝဂုမ္ဘဏ် ... ဦးဒေဝဂုမ္ဘဏ်”

လူကြီးတွေရော ကာလသားတွေပါ အိမ်ရှင်တို့ အမည်ကို ဟစ်အော်ခေါ်ပြီး တံခါးဖွင့်ဖို့ ပြောကြပေမယ့် အိမ် ထဲက လူအစား အိမ်ခေါင်နံဘေး အပေါက်ကြို အပေါက်ကြားကနေ တောကျီးကန်းမည်းမည်းကြီးတွေ အလျှိုလျှို ထွက် လာပြီး အလန့်တကြား အတောင်ချင်းရိုက်လို့ ပျံသွားတာကိုလည်း မြင်နေရတယ် ... ကျီးအုပ်ချင်းရိုက်လို့ လန့်ပျံ့ကြပြန်ပါရော ... အဲဒီ လို ကျီးကန်းအုပ်တွေလန့်ပျံ့လေ အပုပ်နံ့က ပိုဆိုးလေပဲ။

“ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ ဦးဘမောင် မသင်္ကာစရာတော့ ဖြစ်နေပြီဗျ”

လူကြီးဦးဘမောင်က ခြံထဲကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေတယ်

“အာဠာဝက ဒီခြံထဲကို ဝင်လို့ ရတဲ့ အပေါက်များ မတွေ့မိဘူးလား ကွာ”

“ကျွန်တော့်ခြံဘက်ကဝင်မယ် ဆိုရင်တော့ ခွေးတိုးပေါက်လိုမျိုး အပေါက်ရှိတယ် ... ဘကြီးအောင်”

“လာကွာ အဲဒီ ခွေးတိုးပေါက်ဖြပြီး ဝင်ကြည့်ကြစို့”

ဒါနဲ့ ... ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ပြီး ကျုပ်တို့ ခြံထဲကိုဝင် ... ကျုပ်တို့ ခြံနှစ်ခြံအကြားက ကျခတ်စူးအကြား ခွေးတိုးပေါက်ကို ပြလိုက်တယ် အဲဒီ ခွေးတိုးပေါက်ကို ဓားနဲ့ ချဲ့လိုက်တော့ လူတစ်ကိုယ်စာဝင်လို့ ရနိုင် တဲ့ ဝင်ပေါက် ဖြစ်သွားရော အဲဒီ အပေါက်ကနေ လူကြီးအချို့ရော ကျုပ် တို့ ကာလသားများ ပါ ဝင်လိုက်ခဲ့ကြတယ်

ခြံထဲရောက်လို့ အိမ်နားကပ်လေ အပုပ်နံ့က ပိုဆိုးဝါးလေပဲ

“အနံ့ကတော့ ဒီအိမ်ထဲကဖြစ်ပုံပဲ ဦးဘအောင်”

“ဟုတ်တယ် ကိုစံရ အိမ်တံခါးခေါက်စမ်းဗျာ”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“အိမ်ရှင်တို့ ... အိမ်ရှင်တို့ ”

“ဦးဒေဝဂုမ္ဘဏ် ... ဗျို့ ... ဦးဒေဝဂုမ္ဘဏ် ... တံခါးဖွင့်ပါဦးဗျ”

အတန်ကြာ တံခါးခေါက် ... အမည်ခေါ်ပေမယ့် အထဲက ဘာသံမှ မ ကြားရဘူး။ အိမ်ပတ်ပတ်လည် လျှောက်ကြည့်တော့လည်း တံခါးတွေ က ပိတ်စေ့လျက်သား ...

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... သူကြီး”

“ကျုပ်တို့ သဘောနဲ့ ကျုပ်တို့ တံခါးဖျက်ဝင်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ရာဇဝတ်မှု သင့်သွားနိုင်တယ်။ ဒီတော့ အားလုံး ပြန်ထွက် မြို့ရဲစခန်းကို လူလွတ်အကြောင်းကြားပြီး ... ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ ဝင်မှ ဥပဒေနဲ့ အကြီး ဝင်မယ် ... ပြန် ထွက်”

သည် နောက် ပြန်ထွက်ကြပြီး ... လူကြီးအချို့ဟာ ဟိုးမြို့ပေါ်က ဂါတ် (ရဲစခန်း) ကို သွားအကြောင်းကြား ကြတယ်။ နာရီအတန်ကြာတော့ ရဲအုပ်တစ်ဦးနဲ့ အတူ ... နယ်ထိန်းတွေရော ... ပုလိပ်သားတွေပါ ရောက်ရောက် လာကြတယ်။ သူတို့ က လုပ်ငန်းစဉ်အတိုင်း အနံ့ထွက် နေတဲ့ အိမ်အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး ...

နောက်ဆုံးကျုပ်တို့ စတင်တဲ့ အပေါက်ကနေ ခြံထဲကိုဝင်လာခဲ့တယ် ။ နံလွန်းလို့ ပုလိပ်သားအချို့ အော့အန် ရော။ ထုံးစံအတိုင်း တံခါး ခေါက်တယ်။ အိမ်ရှင်အမည်ကို အော်ခေါ်ကြတယ်။

နယ်ထိန်းအချို့နဲ့ ပုလိပ်သားများကလည်း အိမ်ပတ်ပတ်လည်ကို နေရာယူဝိုင်းထားလိုက်ကြတယ်။ ဆိုးဝါး လွန်းလှတဲ့ အပုပ်နံ့ဟာ ဒီအိမ်ထဲ ထွက်လာတာ ဟုတ်မှန်း ရဲအုပ်ကလည်း လက်ခံတယ်။ အဲဒီ နောက် ရွာသူကြီးနဲ့ အရပ်လူကြီးသက်သေများ ရှေ့မှောက်မှာ ပဲ အိမ်တံခါးကို ချိုးဖျက်ဖွင့်လိုက်ကြတယ် ...

အိမ်ရှေ့တံခါးလည်း “ဝုန်း” ကနဲ ပွင့်သွားရော အထဲက ကျီးကန်းအကောင်နှစ်ဆယ်ခန့်လောက် “ဝုန်း” က နဲ “ဝူး” ကနဲထပျံပြီး ဖွင့်ထားတဲ့ တံခါးမကနေ ထိုးထွက်ပျံသွားလိုက်ကြတာ ... အားလုံး ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်ကုန် ပါရော။ အပုပ်နံ့ကလည်း ဒီအိမ်အတွင်းကမှ မုချ ...

အောက်ထပ်ကို လိုက်ရှာတယ်။ အခန်းနှစ်ခုရှိတယ်။ မီးဖိုဆောင်ရှိတယ်။ အထဲမှာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ဒါနဲ့ အ ပေါ်ထပ်တက်တဲ့ လှေကား

အတိုင်း အပေါ်ထပ်ကို တက်လာလိုက်ရော ...

“ဟာ ...”

“အမယ်လေးဗျာ ...”

“အလိုလေး ... ဘုရား ... ဘုရား”

“ဟ ... ဟ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ... ဟ”

ဒုရဲအုပ်အပါအဝင် လူကြီးတွေရော ကျုပ်တို့ ရော ရုတ်ချည်းမြင်
လိုက်သည့်မြင်ကွင်းကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြီး အော်လိုအော် ... ဆင်းပြေးရမ
လိုဖြစ် ... ဖြစ်ကုန်ရော ... မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းက စိတ်မသက်သာစ
ရာ ခြောက် ခြားစရာကြီးဗျာ ...။

အိမ်လယ်ထုတ်တန်းမှာ လူကြီးတစ်ဦး လည်ပင်းကြိုးတန်းလန်းနဲ့
ဆွဲကြိုးချသေနေတဲ့ မြင်ကွင်း ... မျက်လုံး ကြီးနှစ်လုံးက ပြူးထွက်လို့
... ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အကျ...က လုံးဝမရှိ။ အောက်ခြေမှာ ခွေးခြေတစ်
လုံးက လဲကျလို့ ... အလောင်းက ပြုတ်ကျလုဆဲဆဲ။

ဒီမှာ ဒုရဲအုပ်က ဟနေတဲ့ အခန်းတံခါးတစ်ချပ်ကို အသာတွန်းကြည့်
လိုက်ရော။

“ဟ ... ဒီထဲမှာ လည်း တစ်လောင်းပါလားကွ”

“အလိုလေးဗျာ ... ကြောက်စရာ လန့်စရာကောင်းလိုက်တာဗျာ ...
ဝေါ့ ... ဝေါ့”

“ဘုရား ... ဘုရား”

“အို ...”

“ဟာ ...”

“အမယ်လေးလေ ... မြတ်စွာဘုရား ... ကယ်တော်မူပါဘုရား။ ဝေါ့ ... အေ့ ... ဝေါ့ ... ထို့ ... ဝေါ့”

အားလုံးကြောက်စရာထိတ်လန့်စရာမြင်ကွင်းကြောင့် အထဲကို ဝင်မလိုလုပ်ပြီးမှ မဝံ့မရဲသလို နောက်တွန့် သွားကြတယ်။ အပုတ်နဲ့တွေဟာ အခန်းထဲမှာ လှိုင်လို့ ။ လူသံကြားလို့ ထင့် ယင်ကောင်အုပ်ကြီးကလည်း မည်းခနဲ ထပျံကုန်ကြတယ်။

ကျုပ်တို့ အားလုံး မြင်လိုက်ရတာ က အခန်းထဲက ကုတင်မွေ့ယာပေါ်မှာ အဝတ်အစားလုံးဝမရှိတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းပဲ။ မိန်းမဟာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ကုတင်အောက်ကို တွဲလောင်းကျပြီး မျက်လုံးနှစ် လုံးကပြူးလန်လို့ ။ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ပုတ်ပွပြီး ယောင်းကိုင်းဖူးလန်နေပြီး ... ။

အောက်နားမှာ ကြွေမွနေတဲ့ မခြောက်တခြောက်နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့် ။ ကုတင်ခြေရင်းမှာ ပြန့်ကြဲနေတာက ချိတ်ထမီနှင့် ရင်စေ့အကျ...နှစ်ခု ... ဘော်လီအကျ... ချိတ်ပြုတ်ထွက်ပြီး ... သွေးတွေ ပေကျဲနေတယ် ... ။

အခန်းတံခါးတွေ အားလုံးကို ဖွင့်လိုက်ဟေ့။

ဒုရဲအုပ်ရဲ့ အမိန့်ပေးစကားကြောင့် ပုလိပ်သားများက ပြုတင်းတံခါးရော အခန်းတံခါးပါ အမြန်ဖွင့်လိုက်ရော ... နားလိုက်ပျံလိုက်လုပ်နေတဲ့ ယင်ကောင်အုပ်ကြီးဟာ “ဝေါ” ကနဲ ပြုတင်းပေါက်ကနေ ထွက်သွားကြရော။

အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းများက မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းဖြစ်နေပြီ။

လည်ပင်းမှာ လည်း အညိုအမည်းဒဏ်ရာတွေ စွဲနေတယ်။ သူမရဲ့ လက်နှစ်ဖက်အနေအထားက ရုန်းကန် ထားတဲ့ အနေအထားမျိုး ... ရင်

သားနှစ်ခုကြား ရင်ညွန့်မှာ စူးရှထိုးသွင်းဒဏ်ရာဖြစ်နေတာ မြင်ရတယ်။
ကြက်သီး ထလိုက်တာဗျာ။

အဲဒီ နောက် ဒုရဲအုပ်နဲ့ နယ်ထိန်းများက ရဲလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနဲ့ အညီ
... အလောင်းနှစ်လောင်းကို သေသေ ချာချာစစ်ဆေးကြတယ်။ တိုင်း
တာမှတ်သားကြတယ်။ အနီးဝန်းကျင်က တွေ့ရသမျှ သဲလွန်စများကို ပုံ
စံဇယားနဲ့ ဖြည့်သွင်းမှတ်တမ်းတင်ကြပြီး အလောင်းနှစ်လောင်းကို မြို့
ဆေးရုံသယ်ယူသွားဖို့ လူကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင်စီစဉ်ကြ တယ်။

တိုတိုပြောရရင် ... နောက်ပိုင်းကြားသိရချက်အရ ... ။

ဓားထိုးစိုက်လျက်နဲ့ သေနေတဲ့ မိန်းမအမည်က မကံ့ကော်တဲ့ ။

မကံ့ကော်ဟာ ကာမစပ်ယှက်ခံရပြီးနောက် ... လည်ပင်းညစ်ခံရပြီး
။ နောက်ဆုံး ဓားနှင့် အထိုးသတ်ခံလိုက် ရတာ တဲ့ ... ။

ရက်စက်လိုက်ပါဘိဗျာ ... ။

ဦးဒေဝဂုမ္ဘဏ်ရဲ့ လက္ခဏာက သူ့ကိုယ်သူကြိုးဆွဲချအဆုံးစီရင်သွား
တာလို့ ... ကြားသိရတာ ပဲ။ ဘာကြောင့် ... ဒီလူကြီး ... ဒီလောက်လှပ
တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကာမစပ်ယှက်ပြီးမှ သတ်ပစ်တယ်ဆိုတာရယ်
... ဘာ ကြောင့် ... သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးဆွဲချအဆုံးစီရင်သွားခဲ့တယ်ဆိုတာ
ကို ကျုပ်တို့ မသိရဘူး။ ရဲကတော့ ကောက်ချက်ချ တာ။ ရှိမှာ ပါ။

အဲဒီ နောက်ပိုင်း ... ဒီအိမ်ကြီးမှာ လူလုံးဝမနေတာ လအတန်ကြာရှိ
သွားတယ် ... ဘာကြောင့်လည်း ဆို တော့ ... တစ္ဆေချောက်လန့်
အားကြီးလို့ ပဲဗျာ။

ညဘက်ရောက်ရင် ... အဲဒီ အိမ်ကြီးပေါ်က စူးစူးဝါးဝါးရုန်းကန်
အော်ဟစ်သံတွေ ဖြစ်ပေါ်နေသလို တစ်ခါ တစ်ရံမှာ တိုးတိုးသဲ့သဲ့ကြိတ်

ရှိက်နေတဲ့ အသံများကိုလည်း ကြားနေရတယ်လေ ...။ တစ်ခါများ ကျုပ်အမေ လန့် အော်လိုက်ပါသေးသဗျာ ...။

ညဘက်ကြီးရယ်ဗျာ။

မိန်းမတစ်ယောက် တံခါးဖွင့်ပြီး။ ကျုပ်တို့ အိမ်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေတာ။ အဲဒီ မိန်းမက ဘယ်သူမှတ်လို့ လဲ ... သေသွားတဲ့ မကွံ့ကော်ပေါ့ဗျာ။ မကွံ့ကော်ပဲပေါ့။ ဆံပင်ကလည်း အရှည်ကြီးပဲ။ ခြံခြင်းက ကပ်နေတော့ ... အမေက လရောင်နဲ့ သူမရဲ့ မျက်နှာကို သေသေချာချာမြင်လိုက်ရဆိုပဲ ... အမေ့လည်း မြင်ရော အဲဒီ မိန်းမက လှမ်း ခေါ်မလို့ ဟန်ပြင်နေတုန်း။ သူမရဲ့ နောက်ကနေ ဆံပင်ကို တစ်စုံတစ်ဦးက ဆွဲဆောင့်လိုက်သလို နောက်ပြန်လဲကျ သွားပြီး ...။ တံခါးနှစ်ချပ်လည်း ... အလိုလိုပိတ်သွားရောတဲ့ ။

အချို့ ... လူတွေအပြောကတော့ ... ညသန်းခေါင်လောက်ကျရင် နောက်ဘက်က တောင်ယာအခင်းထဲမှာ ဦးဒေဝဂုဗ္ဘဏ်ကို ပေါက်တူးတစ်လက်နဲ့ မြေဆွနေတာ တွေ့ရတယ်။

သူတို့ ကွယ်လွန်ပြီး ... ရက်အတန်ကြာသည့်တိုင် ... ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူမှ လာမနေကြဘူး။ သစ်ပင်တွေ လည်း ခြောက်လိုခြောက်။ ညှိုးလိုညှိုး ... အချို့အပင်တွေက အရိုင်းလိုဖြစ်။

ဆက်ပြောရဦးမယ်ဗျ ... အဲဒီ လိုဖြစ်တဲ့ ညတွေရောက်ရင် ခွေးတွေ အူလိုက်သမှ ဗျာ ... ကြောက်စရာ ကောင်းမှ ကောင်းပဲ သိလား ... ခွေးအူသံတွေ ကြားရင် အိပ်နေတဲ့ ကလေးအချို့တောင် လန့်နိုးပြီး ... ကြောက်လန့်တကြား အော်ကြရော။ လူကြီးတွေလည်း ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထပြီး ... အိမ်သာတောင် မတက်ရဲကြဘူး။

ခွေးအူသံများ နဲ့ အတူ ရာပေါင်းများစွာရှိတဲ့ ကျီးအုပ်မျိုင်းအုပ်များ

ရဲ့ ဝုန်းကနဲ ဝေါကနဲ လန့်ပျံ့တဲ့ အသံတွေ ဟာ ... ဝုန်းဝုန်းကျ ဆူညံနေတာပဲ။ ဘယ်သူမှ နားမခံသာဘူး။

တစ်ခါမှာ ပေါ့ဗျာ ... ။

ကျုပ် ... သူငယ်ချင်းဘတိုးမောင်နဲ့ ချစ်ညိုတို့ နှစ်ဦး အရဲစွန့်ပြီး အဲဒီခြံထဲ ဗျိုင်းသွားပစ်ကြတယ် ... နေ့ခင်း ကြီးနော်။

ဗျိုင်းနှစ်ကောင်လည်း ရပြီးရော ... ဘတိုးမောင်ရဲ့ နောက်ကျောကို နောက်ဘက်ကနေ လက်ဝါးကြီးနဲ့ ရိုက် ချလိုက်တာ ... “အုန်း” ကနဲ မြည်ပြီး မှောက်လျက် လဲကျသွားရော ... ဒါနဲ့ အဖော်ပါတဲ့ ချစ်ဦးကလည်း မူးမူးနဲ့ “ဘယ်ကောင်လဲကွ” ဆိုပြီး၊ ဆဲရေးတိုင်းထွာလို့ တရားခံလက်သည် ကိုလည်း လိုက်ရှာတုန်းရှိသေး။

ချစ်ဦးရဲ့ နောက်ကျောကိုလည်း “ဖောင်း” ကနဲ နောက်ကနေ ရိုက်ချလိုက်တာ ... ချစ်ဦးရယ် ... “အောင်မ လေးဗျ” လို့ အော်ပြီး ... ဘတိုးမောင်ကိုတွဲမခေါ်နိုင်ပဲ တစ်ချိုးတည်း ပြေးခဲ့ရတယ်။

သူတို့ နှစ်ဦး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ... ပါးစပ်က ကယောင်ကတမ်း အော်ဟစ်ပြောနေလို့

ဆေးဆရာကြီး ဦးကြင်ခဲခေါ်ပြီး ပြရတယ်။ ဆရာကြီး ဦးကြင်ခဲက ရေမန်းနဲ့ တောက် ... စမအင်းတစ်ချပ် ပြာချပြီးတိုက်လိုက်မှ ငနဲနှစ်ကောင် ပြန်ကောင်းသွားခဲ့ရတယ်။

ဒါပေမယ့် ... သူတို့ နှစ်ဦးရဲ့ ကျောကုန်းပေါ်မှာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ လက်ဝါးရာ ညိုမည်းမည်းကြီးနှစ်ခုက သေ ရာပါစွဲကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။ နောင် ပိုက်ဆံတစ်ရာပေးမယ် ... သွားမလားလို့ မေးရင် ထိုင်ရှိခိုးပြီး ... ငပိရည်နဲ့ ပဲ စား ပါတော့မယ်လို့ ပြောယူကြကုန်ရောဗျာ။

ကျုပ်တို့ မှာ လဲ ခြံချင်းကပ်ဆိုတော့ အမေနဲ့ ညီမလေး နန်းအိမ်နွေ အတွက် နေ့စဉ်စိုးရိမ်နေရတာ ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ညီမ နန်းအိမ်နွေက ပန်း သိပ်ကြိုက်တာ။ သိတဲ့ အတိုင်းပဲဗျာ အဲဒီ ခြံကြီးထဲမှာ က ပန်းယဉ်တွေ ရော ပန်းရိုင်း တွေရော စုံလို့ ။

“ညီမလေး”

“ရှင် ... အစ်ကို”

“အဲဒီ ... ခြံထဲက ပန်းများ ယောင်လို့ တောင် မခူးနဲ့ နော် ညီမလေး”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... အစ်ကို ... ဟင်”

“အဲဒီ ခြံထဲမှာ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ တစ္ဆေတွေရှိတယ်” သူ့ပစ္စည်းကို သူမပေးပဲ ... သွားခိုးယူလိုက်ရင်။ တွေ့ တယ်မဟုတ်လား။ ဘတိုး မောင်နဲ့ ချစ်ဦး ... ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ ... အဲဒီ လိုဖြစ်သွားလိမ့်မယ် သိ လား ... ။ ဒါ တောင် ဟိုကောင်နှစ်ကောင်က ယောက်ျားတွေမို့လို့ ။ နင် လိုမိန်းမသားသာဆိုရင် ... လန့်ပြီး ပွဲချင်းပြီး သေသွားနိုင် တယ် ... ကြားလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... အကို ... ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိုနှစ်ကောင်လိုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လို့ ။ မကြာခဏ သတိပေးနေရတယ် ။ ကျုပ်မှာ ရှိတာမှ ဒီညီမလေး တစ်ယောက်ထဲကိုး။”